

Zbožnost není škemrání

Mnozí ze starších ministrantů už vážně uvažují o přípravě na svátost biřmování. Zatímco za malé dítě mohou o jeho křtu rozhodnout rodiče, u biřmování to neplatí! To musí každý přijmout svobodně!! Biřmovanci se mě často ptají, jestli opravdu pocítí, že přijali dary Ducha Svatého. Odpovídám: Pocítíte je natolik, nakolik je budete připraveni dávat dál. Proto se zaměřme na „dary Ducha Svatého“.

Zbožnost

Možná jste zažili, že když se někdo posmíval věřícím, tak napodoboval sepnuté ruce, kývání – klanění, oči k nebi a podobně. Zkrátka „pobožnost“ bývá často terčem posměchu.

Není to však záležitost pouze dětí. I dospělým dělá problém ve víře představa, že zbožnost je výrazem slabosti. Věřící prý čeká jen na pomoc „shůry“, a proto chodí do kostela, kde se hrbí a škemrá, jen aby dostal od Boha odměnu.

Zbožnost ale není hrbení. Je to čestné uznání velikosti Boží a vyjádření úcty před Bohem. Ať už se tato úcta vyjádří jako modlitba, jako pokleknutí nebo úklona, vždycky by to měla být hlavně úcta v srdci. A to je jeden z darů Ducha Svatého: schopnost zbavit se pýchy a s pokorou a čestně vyjádřit, že Bůh je veliký a zaslouží si naše uznání.

Zbožnost velkých osobností

Pokud se s takovými posměšnými názory na zbožnost setkáte, nenechte se vyvést z míry. Vůbec se za svoji víru nestyďte, ale ani za svoji zbožnost, za to, že se modlíte a že se Bohu klaníte. Nejste sami, kdo se nebojí vyznat svoji úctu k Bohu. Společně s vámi jsou to tisíce osobností.

Najděte si v nějaké i-encyklopedii informace třeba o věřícím vědci. A na schůzce si o něm povězte.

Další z vás může zase najít citáty, na kterých se ukáže, že tito lidé zůstali skromnými, i když měli obrovské znalosti a úspěchy.

Uznávali čestně nad sebou Boha, který je ještě větší a ještě moudřejší.

Trochu nápoředy:

Einstein: „Každý opravdový přírodovědec má blízko k hlubokému náboženskému citu, protože není schopen si představit, že by byl on jako první pomyslel na všechny ty neobyčejně složité souvislosti, které ve vesmíru objevil. Nepochopitelný vesmír je zjevením nesmírně dokonalého rozumu.“

Náměty

Zkuste najít a roztrdit do tří skupin tyto objevy lidstva:

Nejprve takové, kdy lidé dokázali přírodní jevy využít po pečlivém zkoumání ke svému užitku (elektrina, sluneční energie...).

Do druhé skupiny zařaďte poznatky o přírodních jevech, které lidé dosud nerozluštili (černé díry, nevyčísitelné nemoci...).

A do třetího popište takové chování lidí, které vede (nebo podle vás může vést) ke katastrofám (jaderná energie, geneticky modifikované potraviny, AIDS... a co klonování nebo genetické inženýrství?).

Zkuste debatovat o tom, co vede lidi k tomu, že vymyslejí „pokrok“, za který nakonec musejí zaplatit oni (nebo další generace) „katastrofou“?

Najděte společně ve svém okolí zajímavé věřící osobnosti vašeho regionu a pozvete je na schůzku, na besedu.

skou říši v roce 45 před Kristem, tzv. juliánský kalendář. Tito křesťané říkali, že by se mělo židovské a křesťanské slavení od sebe zřetelně oddělit.

Rozhodující slovo řekl konečně až I. církevní sněm v Niceji roku 325. Stanovil pravidlo slavit Velikonoce po jarní rovnodennosti, tedy když Slunce protíná rovník. Pak se ještě počká na měsíční úplňk a následná neděle – „den Páně“ – se stává oslavou Ježíšova zmrtvýchvstání. Toto pravidlo platí v liturgickém kalendáři dodneška. Protože vlivem astronomických zákonů vychází tento den pokaždé na jiné datum, říká se Velikonocům pohyblivý svátek. V praxi může být od 22. března až po 25. dubna.

Pravoslavné Velikonoce bývají často proti katolickým opožděny, protože východní církve stále využívají onen starší juliánský kalendář. Navíc dosud zachovávají příkaz již zmíněného nicejského koncilu, zásadně neslavit křesťanské Velikonoce současně s židovskou Paschou.

Na konec je dobré říci, že veškeré to trápení s hledáním data v kalendáři není vlastně to nejdůležitější. Podstatné je stále si připomínat, kdo a jakým způsobem nám nový život skutečně přinesl.

Farní výlet v Tatrách

Domácí posezení

S rodinou na výletě

ŽENATÝ kněz

Asi si, drazí kamarádi, říkáte, co je to za divný nadpis a jak to, že si s knězem budeme povídat v rubrice MANŽELSTVÍ? Nemějte strach, vše je v pořádku, dnes jsme se totiž podívali na Slovensko, do Popradu za otcem Miro Bartošem, který je knězem řeckokatolického obřadu.

Jak byste nás na pár řádkách seznámil s řeckokatolickou církví? Co je s římskokatolickou společné a v čem se naopak odlišujeme?

Zdravím všechny čtenáře časopisu Tarsicius, především vás, ministranty! Církev, od dob apoštolů, se začala rozšiřovat ohlašováním evangelia ze Svaté země na východ i na západ. Lidé, kteří se stávali křesťany na východě, měli jinou kulturu a mentalitu než lidé na západě. Proto, i když vyznávali stejné pravdy víry v Boha, začali se odlišovat ve vnějších projevech víry, především při slavení eucharistie, ale i při slavení ostatních svátostí. Tak vznikly v katolické církvi různé obřady, tedy různé liturgické způsoby oslavy Boha, prohlubování duchovního života věřícího člověka. Mezi západní obřady patří i latinský rítus (to jsou římskokatolíci). Mezi východní obřady, kterých je 23, patří byzantský rítus (to jsou řeckokatolíci). Co mají naše církve společné? Řeckokatolíci a římskokatolíci vyznávají stejné pravdy víry, máme jednat podle stejných morálních zásad a spolu s dalšími sjednocenými církvemi jiných obřadů tvoříme katolickou církev, jejíž hlavou na této zemi je římský papež, nyní Benedikt XVI.

Žijeme na stejném území, jak to, že jsou zde římskokatolíci i řeckokatolíci?

To, že na Slovensku, ale i v Čechách jsou kromě římskokatolíků také řeckokatolíci, pochází z dob velkých misionářů, spolupa-tronů Evropy, které jistě znáte i vy. Ano, jsou to solunští bratři sv. Cyrila a Metoděje. Víte, že v dobách Velké Moravy, kníže Rostislav poprosil byzantského císaře, aby mu poslal takové muže, kteří by velkomoravský lid naučili víře v pravého Boha v jazyce, kterému budou rozumět. A tak Konstantin – Cyril se svým bratrem Metodějem připravili písmo, přeložili evangelium a bohoslužebné knihy a v roce 863 přišli na naše území hlásat křesťanskou víru a učit lidi. Soluň (část dnešního

Jsou také při řeckokatolických mších ministranti? Taky jich je u oltáře třeba 20, nebo dokonce i víc, jako v některých našich farnostech?

I při našich bohoslužbách pomáhají ministranti. Jejich počet je různý a záleží na velikosti farnosti. Máme hodně farností v malých vesničkách, kde žije málo rodin s malými dětmi. Tam je kněz rád, když má alespoň dva ministranty. Ve větších farnostech jejich je víc.

Jaké to je starat se zároveň o rodinu a farnost? Nezanedbáváte jedno nebo druhé?

V našem byzantském obřadu je dosud zachována starobylá možnost, že pokud ženatý muž cítí povolání ke kněžství, může být po studiích a duchovní přípravě v kněžském semináři vysvěcen za kněze. Kněz se svou rodinou žije život spojený s životem farnosti. I rodina pomáhá ve farnosti – při liturgiích, práci s mládeží a rodinami. Moje rodina je mi v mé kněžské službě velkou pomocí. Samozřejmě, že moje rodina, tím že žije pro farnost, nemůže mít volné chvíle tak jako ostatní, protože když jsou svátky a jiní mají volno a relax, já jako kněz spolu se svou rodinou připravujeme a prožíváme svátky v chrámu a při akcích, které pořádáme pro farnost.

A která z těchto služeb je náročnější, být knězem, nebo se starat o rodinu?

Dobrý otec rodiny má být také pastýřem, který vede svou rodinu k Bohu. Jak není snadné v této době být dobrým otcem, tak není snadné být dobrým knězem. V našich farnostech věřící říkají knězi „duchovní otec“. Takže se chci snažit být dobrým otcem a věřím, že se to dobře projeví jak v rodině, tak i ve farnosti. Všem ministrantům přeji, abyste vždy měli ve farnosti pouze dobré duchovní otce.

Děkujeme za rozhovor a vyprošujeme mnoho sil do Vaší služby.

Otázky kladl: Jan Lukeš
Foto: archiv Miro Bartoše

Farní společenství mládeže

Otázka: Víím, že Velikonoce souvisí s prvním jarním úplňkem. Kdo stanovil, že se mají slavit pokaždé jinak? Proč ve východní a západní církvi se slaví v jiný den, když jaro začíná všude stejně?

Oskar 15 let

JAK

otec Petr Kuník

SE POČÍTÁ
DATUM
VELIKONOC

Milý Oskare, máš pravdu, slavení Velikonoc nějak souvisí s jarem a také s tím, jestli měsíc vystupuje ze stínu Země. To první pravidlo, tedy roční období, vychází z velmi starého zvyku pastevců slavit svátek přechodu od zimy k jaru. Víval se jednoduše navracující se život. Úplňk měsíce pak má co dělat s židovským rokem. Ten se totiž řídil podle pozorování měsíce. Izraelský národ dostal od Hospodina příkaz připomínat si právě v době tohoto pasteveckého svátku zásadní událost ze svých dějin. Tou byla pascha, přechod z egyptského otroctví do svobody. Přechod z ponížení k vítězství. Tuto velkou noc židé slavili a doposud slaví podle svého kalendáře 14. dne v jarním měsíci nisanu.

Z evangelií víme, že právě o velikonočních svátcích v Jeruzalémě Ježíš trpěl, zemřel na kříži a třetího dne vstal z mrtvých. Křesťané pochopili, že právě on, Boží Syn, nás převedl z otroctví hříchu do svobody Božích dětí. Tak dal Ježíš tomuto svátku nový význam.

Nebylo však zprvu vůbec jasné, kdy mají křesťané tuto událost vlastně slavit. Víme, že církevní obce založené apoštolem Janem a také ti, kteří pocházeli ze židovství, se při slavení Velikonoc drželi židovského, tedy lunárního kalendáře. Říkalo se jim kvartodecimání (čtrnáctníci), jistě ti dojde proč. Křesťané, pocházející z pohanství zase slavili Velikonoce podle kalendáře slunečního, který zavedl Gaius Julius Caesar pro Řím-